

DVA POGREŠNA NAGLASKA GRČKIH KLUBOVA

Kad god slušamo na radiju ili televiziji izvještaje o grčkom nogometnom prvenstvu ili igrama naših ili europskih klubova s njihovima, čujemo ova dva imena uvijek ovako krivo izgovorena: *Olimpiâkos* i *Panathenâikos* (ovdje je još jedna pogreška: u sredini mora biti *i*, ne *e*). Ali imena tih klubova moraju biti samo ovako naglašena, na posljednjem slogu: *Olimpiakós*, *Panathinaikós*. Usput da kažem: čujem reklamirano neko poduzeće ili sl., nazvano po grčkom bogu dobre prilike, povoljnog trenutka, i krivo izgovarano *Kâiros*, a naglasak također mora biti na posljednjem slogu: *Kairós*.

Usporedit ću s francuskim. Kao što zovemo i normalno izgovaramo klubove *Olympique* i *Paris Saint Germain*, ili novine *Le Figaro* [Olimpik, Parī, Žermēn, Figarô], a ne Olimpik, ne Pári Žermen, ne Figaro niti Figáro, jer se u francuskom moraju uvijek naglasiti posljednji slogovi riječi, tako se i grčki klubovi moraju naglašavati kako sam prije kazao. Naime i u starogrčkom i danas u novogrčkom ima dosta riječi s naglaskom na posljednjem slogu. Stoga je dobro samo ovako: pobijedio je *Olimpiakós*, izgubio je *Panathinaikós*.

Vladimir Vratović

OKO NAČELA JEZIČNOGA OPISA 'Znaci razlikovanja' odredbenih i objasnidbenih odnosnih rečenica

Objavio sam u ovom časopisu članak u kojem sam pokazao da je vrijedan i s pravom zapažen

referat Snježane Kordić na međunarodnom kongresu slavista 1993. u Bratislavi u dubokom svojem metodološkom sloju krivo zasnovan, pa su mu stoga i zaključci, onako kako ih je autorica postavila, neutemeljeni i zato neprihvatljivi (*Jezik*, 41, str. 65-77). Za nju to nije bio toliko poticaj da dublje razmišlja o tome, koliko da žustro odgovara (*Jezik* 42, str. 51-58). Pri tome se dotaknula pitanja koja dodatno osvjetljuju ona što se postavljaju u njezinu referatu i u mojem članku, a ujedno i nešto izričitiije pokazala kakvi su temelji njezina jezikoslovnog rasuđivanja. Kako je to zanimljivo svakomu tko se bavi jezičnim opisom i njegovom primjenom, osobito na hrvatski književni jezik, ima smisla ovdje se ukratko osvrnuti na ta njezina obrazlaganja. A možda i njoj bude koristi od toga, ako je potakne da se ipak okrene razmišljanju. Pišući svoj odgovor, trudila se pokazati čitateljima, a u prvom redu sebi samoj, da ima o čem govoriti. Bila je stoga opširna. Ovdje se ne ću obzirati na to, nego ću samo razmotriti što je rekla. Idem dakle redom:

1. Prvo i glavno što Snježana Kordić objavljuje čitateljima jest to da se ona ne može složiti s mojim zaključkom kako determinatori (atributivni korelativi) *nisu nikakav znak* za razlikovanje funkcije restriktivnosti odnosno nerestriktivnosti (odredbenosti odnosno objasnidbenosti) relativnih rečenica (str. 52). Kako ja do toga nisam došao na temelju slobodne ocjene, nego sam u svojem članku proveo strog dokazni postupak, vrlo je zanimljivo kako ona obrazlaže to neslaganje. Tako će nam se šire raskriti do sada skrivene pretpostavke njezina jezikoslovnoga ra-